

Căn Phòng Áp Mái

Ian Fellowes – Gordon

Họ dò dẫm tên chiếc cầu thang ọp ọp dẫn lên căn phòng áp mái bụi bặm .Alastair cẩn thận đặt từng bước trên lối đi hẹp về phía căn buồng . Anh ta đẩy hai cánh cửa khép hờ ra . "Hãy tự nhiên như ở nhà " Anh ta nói, họ vào qua cánh cửa bên phải . Cánh cửa kia vào buồng người hầu , nay mẹ tôi dùng chứa đồ tạp nham. Nếu cần mời anh sanh đây xem qua".

Bên trong buồng ngủ đêm của anh tối mịt , ngoại trừ chút ánh sáng yếu ớt của mùa đông hắt qua ô cửa sổ bé tí xíu duy nhất , anh bước về phía đó , sát góc buồng , mặt biển trải rộng ngút tầm mắt.

Alastair cúi xuống bật đèn bàn "Nguồn sáng duy nhất " anh ta nói " Tôi hy vọng nó đủ sáng "

" Còn một chiếc đài nữa . Có thể làm anh vui được " Anh nhìn chiếc đài cổ lỗ , thô kệch.

" Dù sao cũng xuống nhà làm ngủm nhỏ đã , trước khi ăn tối mẹ tôi muốn gặp anh lắm-gặp người đến bắt con ma ở Drumkattle này . Hay anh muốn xem trước? "

" Tôi xem qua mấy phút thôi " Anh cẩn thận rà soát cánh cửa , ổ khóa to , chìa khóa cắm bên ngoài. Then cửa bên trong khá to đã rỉ sét . Anh ngó qua cái tủ tường ở góc buồng to bằng một người đàn ông . Ngó ra sau lưng nó , những tấm gỗ vẫn còn chắc chắn . Anh ngồi xuống giường nhún lên nhún xuống , nhìn vào gầm giường . " Được rồi", anh nói , "sẽ xong thôi "

" Tốt quá . Thôi xuống nhà đi "

" Ta quên một thứ " Duncan nói " chiếc chuông...."

" Đúng rồi " Alastair vươn về phía trước túm lấy sợi dây treo từ trên trần dài , độ vài phân,lấy trong túi ra một sợi dây khác và buộc hai cái lại với nhau . Để báo hiệu , Kevin cáo già ạ . Tôi sẽ để đầu dây ngay cạnh giường , nếu anh giật chiếc chuông nhỏ kia sẽ kêu . Nó có ở đây lâu lắm rồi nhưng vẫn kêu tốt "

" Đây !" Kevin nói " Tôi cóc cần cái chuông đồ như máu kia của anh "

" Được rồi , anh sẽ không cần đến nó "

"Khoan một chút , " anh nói " Tốt hơn nên nói với anh điều này " Anh mở vali lấy ra khẩu súng ngắn

"Khẩu Smith and Wesson này no đạn đây"Rồi anh đặt nó xuống bàn "Con ma nào dám trêu ngươi sẽ lĩnh ngay 1 viên vào bụng . Tôi sẽ nói rõ hơn trước khi chúng ta bắt đầu "

"Mày nghe rõ chưa ma ?". Alastair ngửa cổ lên trần nhà nói vui. "Nếu mày ló mặt mày sẽ ăn đạn vào bụng đây!"

Họ rời căn buồng ,bà mẹ Alastair người nhỏ bé , sắc sảo đang ngồi trong phòng vẽ không đủ ánh sáng.

"Mẹ , đây là Kevin Donaldson . Anh ấy đến từ Australia".

Bà mẹ già tươi cười hỏi han . Trước kia bà đã đến thăm đất nước Australia , từ khi chồng bà còn sống , và bà rất yêu đất nước đó ,còn giờ đây-Làm sao để bắt được con ma ngôi nhà Drumkattle ?

Alastair phân bua." Đó chỉ là sự đánh cuộc." Một trăm năm nay không có ai ngủ trong căn buồng có ma đó , không có ai từ cái đêm bà người hầu ngủ trên giường bất ngờ bị tấn công dữ dội và bị giết chết .

Người ta không rõ hung thủ là ai . Kevin sẽ ngủ hoặc là cố để ngủtrong căn buồng đó.

"Năm mươi pao thì nhiều đấy" Bà Moncrieff nói .

"Nhiều nhưng với con thôi. Còn Kevin , anh ấy giàu có-chính anh ấy ,mới là người sẽ phải trả..."

Kevin cười " tôi không tin thế "

Đã hơn mười một giờ đêm một mình anh ở trong căn buồng áp mái , cửa khóa trái bên ngoài . Khẩu súng để ở vị trí thuận tiện sẽ giúp anh đỡ bị bất ngờ nếu bóng ma xuất hiện trong trang phục quái gở thế nào đi nữa . Đêm tháng mười hai không trăng . Căn buồng tối đen lại nếu anh tắt chiếc đèn bàn trên đầu giường . Chiếc cửa sổ hình chữ nhật , con mắt duy nhất nhìn ra biển Bắc , hắt một chút ánh sáng xanh xao yếu ớt . Anh để nguyên quần áo nằm trên giường , mắt liếc nhìn trang bìa sách nhưng tâm trí vang mãi lời hứa với aAlastair . Chín tiếng nữa và mọi thứ sẽ trôi qua thôi . Nếu đến tám giờ sáng anh không rung chuông- họ sẽ bẽ bàng ra sao trước mắt anh, còn chuyện họ đi thông báo cho hàng xóm tin tức về anh nữa chứ - họ sẽ mở cửa cho anh ra và anh sẽ lấy 50 pao tiền cược .

ý nghĩ thứ hai chợt đến , làm gì có ai để người trong nhà này đi thông báo , Drumkattle là ngôi nhà duy nhất dọc bờ biển hoang vắng này . Chỉ có Alastair , Duncan và bà mẹ già của họ là nghe được tiếng chuông . Vậythì khỏi rung chuông nữa.

Anh đã thấy chán quyển sách , bật công tắc chiếc đài bên cạnh , lắng nghe chương trình nhạc đêm khuya

trên sóng đài Home . Anh chuyển sang sóng đài Light đang phát bản nhạc jazz , cuối cùng chọn đài Hamburg với nhạc Valse . Anh ngồi dậy cởi quần áo mặc ngoài .

Khẩu súng nằm một bên giường , anh kiểm tra hộp đạn lần cuối và thấy yên tâm , xong xuôi anh thả mình xuống chiếc giường gỗ hẹp-có thể tình trạng không thoải mái này sẽ đánh thức anh dậy trước lúc bình minh-với tay anh tắt đèn .

Bản nhạc du dương nhưng được một lúc cơn ngái ngủ ập đến anh tắt nốt chiếc đài .

Không dám chắc có phải mình thức giấc không nhưng rõ ràng anh nghe thấy tiếng động vào lúc một giờ sáng . Thoạt đầu anh không tài nào định hướng được âm thanh đó , dần dần như mái nhà thủng ra và nước nhỏ xuống sàn . Anh đợi một lúc cho chắc chắn và bất ngờ bật đèn . Thật lạ ! Không còn âm thanh nào . Không có nước trên sàn . Anh tắt đèn.

Lần này chỉ khoảng nửa tiếng sau anh lại nghe thấy âm thanh đó , cứ như thể nước đang rỉ xuống ngay giữa phòng . Anh thất lạc khi có một tiếng động ngay cạnh đầu , bức mình quá anh quay đầu sang bên kia , tìm bắt đầu đập rộn , hai bên thái dương rần rật . Tiếng động của thứ chất lỏng nọ giờ thành đối âm với nhịp lưu thông của mạch máu trong người anh , và bất ngờ tiếng nước rỉ đổi vị trí cứ như có một lỗ thủng khác ở trên mái . Anh bật đèn lên , âm thanh nọ ngừng bật . Anh bật dậy , nhìn qua ô cửa sổ , lại gần thò tay ra ngoài , trời đâu có mưa đâu nhỉ . Quái lạ ! Tìm thế nào đi nữa anh vẫn không thấy vết nước trên sàn . Anh lại gần tủ , mở toang hai cánh ra , ngõ tường Alastair hay Duncan nấp trong đó giả vờ làm tiếng động . Chiếc tủ trống rỗng . Để nguyên đèn sáng anh nằm vật xuống giường . Anh liếc nhìn đồng hồ , ba giờ rưỡi anh uể oải tắt đèn .

Anh đang ngáy ngủ bỗng nhiên giật mình vì có tiếng người nói , anh bật thẳng dậy , tim đập mạnh . Đó là tiếng phụ nữ-giọng 1 cô gái , rất du dương . Anh căng tai , và từ rất xa , rất nhẹ , dường như nó gọi "Kevin-" Thật vô lí . Anh sẽ không tự biến mình thành thằng ngu bằng việc trả lời tiếng gọi nọ . Anh lại bật đèn-mọi thứ lại chìm vào im lặng . Anh nguyên rủa , hơi mệt và bức dọc . Bóng đèn bỗng nhiên bị vỡ . Một cục nước miếng chặn ngang cổ họng , ran rạt ,tai nghe rõ nhịp đập của tim , anh thoát với lấy khẩu súng .

" Anh đang nằm "giọng nói lại vang lên " giữa vũng máu đỏ còn ấm , máu của tôi , Kevin ạ !"

Anh mở miệng hỏi lại giọng nói kia nhưng sao không lời nào thốt ra được . Mãi sau , bằng một giọng nói hoàn toàn không phải của mình , anh hỏi : "sao...sao lại thế"

"Không làm ồn ,Kevin , tôi tới đây để giết anh !"

Anh cười , tỏ vẻ can đảm , khá lắm thừa cô . Nhưng tại sao ?"

"Kevin , bởi vì căn buồng này , chiếc giường anh vừa nằm là của tôi . Tôi đã chết trên chiếc giường đó "

Mọi thứ ngưng lặng chốc lát , tiếng đập trong tai anh to đến mức không còn chịu được nữa .

"Tôi đã chết trên chiếc giường này , Kevin , trong vòng tay của một thằng đàn ông . Hắn ta đã giết tôi , khi tôi đang khóc tức tưởi"

Một tia ý nghĩ thoáng qua óc khiến anh chú ý đến hiếc công tắc đài . Nó vẫn ở vị trí tắt . Giọng cô gái lại cất lên:"Hãy tạo mối quan hệ hòa bình với Người Sáng Tạo ra anh hồi Kevin Donaldson , vì anh chỉ còn được sống vài phút nữa thôi . Anh đã nghe thấy tiếng máu của tôi chảy xuống sàn chứ ? chẳng bao lâu nữa sẽ là máu của anh "

Lạ thay-tiếng nhỏ giọt lại vang lên . Phải chăng có thể nhìn được lúc này : anh thềm nguyên rủa chiếc bóng đèn chết tiệt . Và tại sao , tại sao không nghĩ đến việc mang theo chiếc đèn pin ? Anh nhớ đến chiếc bật lửa . Phải cố gắng lắm , anh nguyên rủa bản thân vì sự thực đó , anh với được chiếc áo khoác . Chiếc bật lửa Ronson tỏa ánh sáng dầu tù mù , anh không thấy gì cả .

Nhưng giọng nói lại vang lên gần hơn. Lần nữa anh chú ý tới chiếc đài và chắc chắn nó phát ra từ đó , thậm chí công tắc vẫn tắt . Tức quá anh vung cú đâm vào mặt chiếc đài . Giọng nói vẫn tiếp tục nhưng có lẽ lúc này anh đã quá phấn khích và mệt nên không hiểu nó nói gì . Nhưng đúng là chiếc đài rồi , nghĩ thế anh giật tung dây điện ra .

Như cổ tình trên người , giọng nói lùi ra xa . Nó đang nói gần bức tường . Tiếng nhỏ giọt phát ra từ đây.

Một cơn hốt hoảng mới thật hãi hùng ập đến , nhận ra nó vẫn ở trong phòng , anh ném chiếc đài xuống sàn làm nó nứt ra , chưa thỏa lòng anh còn lấy giày đập loạn xạ đến khi nó vỡ thành hàng chục miếng nhỏ . Giọng nói lại càng rõ hơn , "Có ích gì đâu Kevin . Anh không thể thay đổi được số phận-mà số anh là số chết , chết ngay trong đêm nay ".

Anh bật lửa , trong phòng trống rỗng .

Bỗng nhiên có một tiếng động ở góc phòng khiến anh rùng mình . Tiếng nhỏ giọt đã trở thành tiếng chảy xối , anh đứng bật dậy , hoảng hốt , nhìn chong chong vào một điểm trong bóng tối . Anh nhìn không biết

bao lâu , như bị hút hồn , chợt một cơn gió thoảng qua . Anh vòng qua giường , lại gần nó , ở đó chắc chắn có một cái gì đấy . Phát điên lên anh mắt môi mắt lợi bật lửa , phải đến bốn lần bật nó mới cháy . Anh kêu lên kinh hãi , hơi thở dồn dập . ánh sáng quá yếu nhưng cũng đủ soi rõ một hình người , một hình người đứng gần tủ . Khuôn mặt-nếu được gọi đó là khuôn mặt -màu xanh tái , và quần áo-nếu cũng có thể gọi là quần áo-màu tối , có lẽ là màu máu đỏ . Hình như người ấy đang nói-vẫn giọng nói nọ, giọng nữ-nhưng hai môi không hề động đậy . Bóng người mỗi lúc một gần hơn .

Anh quì xuống giường , người cứng đờ " Ai...cút..." Anh thét lên hoảng hốt . Cô là ai ?sao vào được đây ?...Tôi sẽ giết cô đây ,cô bạn . Lời cảnh cáo cuối cùng của tôi "...Lời cảnh cáo cuối cùng...".

Đạn không giết được tôi đâu Kevin. Một người đàn ông đã làm thế với tôi . Giết chết tôi lúc tôi nằm ngay chỗ anh vừa nằm ấy , nhưng sẽ không còn thằng đàn ông nào nữa , và không còn viên đạn nào đâu..."

" Tôi cảnh cáo lần cuối " Anh rít lên .

Anh nổ súng , bắn thẳng vào hình người và kết quả làm anh chết lặng . Một ý nghĩ đen tối vẫn lên trong đầu anh . Khói thuốc vừa hết , anh nhìn thấy một khuôn mặt trắng bệch , vẫn nguyên chỗ cũ . Anh thét lên , bắn , bắn tiếp , bắn nữa . Trong đám khói thuốc súng cay xè anh vẫn thấy hình người đang tiến đến gần hơn . Nguy rồi !Đến nước này thì không thể không báo nguy cho mọi người . Nghĩ vậy , tay trái rung chuông , tay phải vẫn bắn cho đến khi khẩu súng chỉ còn phát ra những tiếng cạch...cạch...khô khốc .

Hình người đã đề lên anh , anh thúc mạnh khẩu súng hết đạn nhưng nó rơi xuống như gặp phải lực cản quá mạnh . Da anh ướt đầm ,không phải vị ngọt , máu , anh biết đó là máu. Tay chạm được dây chuông anh dồn hết sức kéo mạnh. Chiếc chuông nhỏ của nhà thờ xứ Scots kêu lên ở đâu đó trên đầu anh . Hình người rung mạnh rồi đột nhiên mọi thứ đen sẫm lại . Im lặng . Tối mịt mùng .

Mấy tháng sau Kevin Donaldson được đưa về Australia . Người ta không còn được tin tức gì về anh.

Tầng trên cùng của ngôi nhà Drumkattle từ đó không một bóng người bén mảng cho tới khi cả tòa nhà đổ sụp xuống - hai, ba mươi năm sau đó.